

บทความหน้าอ่านเล่นเอามาให้อ่านกานอะ

นำเสนอเมื่อ : 27 พ.ย. 2551

บทความนี้ได้จากเวปmailia.comไม่ว่าเราอ่านกันหรือยังแต่แก้ขอบมากลางอ่านกันเล่นๆสำหรับคนที่มีความรัก

เรื่องที่ถูกกล่าวถึงได้อ่านไปนี่ เป็นอีเมลล์ที่ได้รับจากเพื่อนคนหนึ่ง อ่านแล้วให้ความรู้สึกที่ดี จึงนำมาฝากคุณๆ
แต่ไม่แน่ใจว่าเป็นเรื่องจริงหรือเป็นเรื่องที่แต่งขึ้น เพราะไม่เคยเจอที่มี...
ผู้โดยสาวรูปประจำทางกำลังมองผู้หญิงหน้าตาดีคนหนึ่ง ที่มีไมเท้าขาวอยู่ในมืออย่างเห็นอกเห็นใจ
เธอเดินขึ้นในโดรตอย่างระมัดระวัง หลังจากชำระค่าโดยสารโดยสารถูกหนักงานแล้ว ไซมอนด์สูทที่หนึ่ง คอยๆ
การลึกลับไปตามของทางเดิน จนกระทั่งเขาจะเป็นฝ่ายกระซิบบอกเมื่อพบที่วาง เธอจึงนั่งลง
วางกระเป๋าถือไวบนตัก และเก็บไมเท้าเอามาพาดไวบนหน้าขา หนึ่งในเสื้อที่ชูชานวัย 34
ปีโลกกลายเป็นคนดูออกจากการวินิจฉัยทางการแพทย์ที่ผิดพลาด ทำให้เธอต้องตกอยู่ในโลกมืด
ไม่อาจมองเห็นได้อีกต่อไป อารมณ์โกรธคน สูญเสียและสสารตัวเอง
พลันอุบัติขึ้นและดำรงอยู่นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา...
กลิ่นนุษย์สามารถอยู่ได้ด้วยตัวเอง
แต่บัดนี้เธอรู้สึกเหมือนถูกลงทัณฑ์ด้วยเคราะห์กรรมสักอย่างให้กลายเป็นคนไร้ความสามารถ ช่วยตัวเองไม่ได้
กระทั่งกลายเป็นภาระของคนรอบข้าง
"ทำไมฉันต้องเป็นเช่นนี้?" เธออยากสูด หัวใจเธอเต็มไปด้วยความโกรธ แต่ไม่ว่าจะทำให้อะไรดีพอ
หรือสวมนวดหัวจนเพียงใด เธอก็ตระหนักถึงความจริงอันเจ็บปวดว่า
สายตาเธอนั้นไม่มีวันกลับคืนมาดีดังเดิมอีกแล้ว
เมฆหมอกแห่งความทุกข์ได้ปกคลุมจิตใจที่เคยมองโลกในแง่ดีของชูชานไปเสียแล้ว
เพียงแต่จะใช้ชีวิตโหนไปในแต่ละวันก็ดูจะลึสม
ทุกเพียงความทุกข์และเหน็ดเหนื่อยให้เธอเกินจะแบกแทนไหว
ทั้งหมดนี้จึงทำให้เธอต้องผูกพันอยู่กับมารภักเป็นสามีแต่เพียงผู้เดียว
มารภักเป็นทหารอากาศซึ่งรักชูชานจนหมดหัวใจ เมื่อแรกที่เธอเห็นต้องสูญเสียการมองเห็นไปนั้น
เขาได้แต่มองภรรยาจมอยู่กับความมืดหวังครั้งแล้วครั้งเล่า
ถัดมาเขาก็เกิดอุบัติเหตุอันแฉะที่ซึ่งเขาถูกล้มมาเป็นคนเขมแข็ง
และมีความมั่นใจในตัวองเหมือนอย่างที่เคยเป็น
จากประสบการณ์ความทรมานที่ถูกฝึกฝนมาอย่างดีเพื่อเผชิญกับสถานการณ์อันเลวร้ายก่อน
เขาพบว่านี่เป็นศึกหนักที่ยากสุดเท่าที่เขาเคยเผชิญมา
และแล้วชูชานก็พร้อมจะกลับไปทำงานอีกครั้งหนึ่งแต่ปัญหาก็มีอยู่ว่า เธอจะเดินทางไปทำงานได้อย่างไร?
ก่อนหน้านี้เธอเคยใช้บริการรถประจำทาง แต่ยามนี้เธอกลับคิดว่าที่ควรจะไปไหนมาไหนโดยลำพัง
มารภักอาสาขับรถไปส่งเธอ แม้ทั้งคู่จะทำงานกันคนละเมืองเลยก็ตาม ความคิดดังกล่าวทำให้ชูชานสบายใจขึ้น
ทั้งยังเป็นภาระสองความปรารถนาของมารภักที่อยากดูแลชีวิตชูชานความมั่นใจ
ที่จะเผชิญกับสถานการณ์แปรปรวนที่ดูสุดเข่นนี้
ในไม่ช้ามารภักก็ตระหนักว่าความคิดนั้นไม่เขาทวนวายและสิ้นเปลืองมากเกินไป
ชูชานต้องกลับไปขึ้นรถประจำทางอีกครั้ง เขาสรุปกับตัวเอง แต่เพียงแค่นี้จะเอาเรื่องนี่ยังกับอย่างไร
ก็ทำให้เขารู้สึกหนักใจเสียแล้ว เนื่องจากเพราะเธอต้องการคนคอยดูแลอย่างใกล้ชิด
บวกกับยังเป็นคนเจ้าอารมณ์อยู่มาก เธอจะคิดอย่างไร? มารภักก็ปรารถนาที่จะดูแลเธอไม่ได้
การเป็นไปตามที่มารภักคาดไว้ไม่มีผิด ชูชานกลัวที่จะกลับมาไม่รถประจำทางอีกครั้ง

"อันตาบอดอะ"
เธอกลางอย่างขมขื่น
"แล้วมันจะโดยอย่างไรฉันกำลังจะไปไหน? มารภักรู้สึกใหม่ว่าฉันรู้สึกว่าการกำลังจะทอดทิ้งฉัน?"
หัวใจมารภักค่อยๆบวกราวเมื่อได้ยินคำพูดของเธอ
เขาซึ่งสัญญาว่าจะอยู่เป็นเพื่อนเธอทุกเขาและเย็นจนกว่าเธอจะค่อยๆ คืนชีพ แล้วมันก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ
เป็นเวลสองสัปดาห์ที่ผู้โดยสารบนรถประจำทางสายนั้นได้เห็นมารภักในเครื่องแบบทหารเต็มยศ
ปรากฏวางอยู่เคียงข้างเป็นเพื่อนเธอทั้งเขาและเย็นทุกวัน เขาเผ่าดทนสอนให้เธอรู้จักใช้ประมาทสัมผัสสิ่ง
โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการได้ยิน เพื่อจะได้รู้ว่าขณะนั้นกำลังอยู่ที่ใด
รวมทั้งยังสอนให้เธอรู้จักปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ และช่วยเธอผูกมิตรกับพนักงานขับรถ
เพื่อที่เขาคนนี้จะช่วยดูแลเธอที่หนึ่งเธออีกทางหนึ่ง นอกจากนี้
เขายังทำให้เธอหัวเราะได้แม้ในวันที่ที่ดูจะเป็นปัญหา เช่น ตอนที่เธอหกล้มขณะเดินลงรถ
หรือตอนที่เธอทำกระเป๋าถือหล่น อันเป็นผลให้เธอถูกรถหลายตัวปวงรวงเคลื่อนทางเดิน
ทั้งคู่จะออกเดินทางด้วยกันตอนเช้า และมารภักก็จะนั่งแท็กซี่กลับไปทำงานตามปกติ
ถึงแม้ว่านี่จะเป็นการเปลี่ยนแปลงและ ทำให้มารภักเห็นคุณค่ามากกว่าความดีแค
แต่เขาก็รู้ดีว่าในเวลาเท่านั้นที่จะช่วยให้เธอสามารถขึ้นรถประจำทางได้ด้วยตัวเอง เขายังเชื่อมั่นในตัวเธอเสมอ
ชูชานผู้ไม่เคยเกรงกลัวการทรมานอันใด และไม่ยอมเลิกทำอะไรๆ
ในที่สุด วันที่ชูชานรู้สึกปวดแสบที่เดินมาโดยลำพังก็มาถึง ก่อนจะก้าวขึ้นรถประจำทางในวันจันทร์
เธอได้โอบกอดมารภักเป็นสามีและเคยเป็นเพื่อนร่วมทางบนรถที่ติดที่สุดของเธอ
ดวงตาของเธอเริ่มไปด้วยน้ำตาแห่งความสิ้นหวังในความซื่อสัตย์ ความอดทนและความรักที่สามคือเธอ
จากวันจันทร์ อังคาร พุธ พฤหัส และวันเสาร์เป็นไปคล้ายๆ ทั่วสัปดาห์ แล้วชูชานไปเคยรู้สึกดีขึ้นเลย
เธอเพียงแต่ทำไปตามปกติ เดินทางไปทำงานด้วยตนเอง เขารับผิด เธอยังคงขึ้นรถประจำทางไปทำงานเช่นเคย
และเมื่อกำลังจะลงจากรถนั้น เธอได้ยินคนขับรถพูดขึ้นมาว่า

"เหม มอจินาคุดจัง"
แรกที่เธอชูชานไม่มั่นใจว่า "เขาพูดกับเธอหรือเปล่า?"
ก็ใครเล่าจะอ้างคนตาบอดผู้พยายามรวบรวมความกล้าหาญเพื่อที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้ แต่ด้วยความอยากรู้
เธอก็จึงถามกลับไปว่า

"ทำไมคุณถึงจะ?"
คนขับรถตอบว่า
"ผมคงรู้สึกดีมาก ๆ หากมีใครสักคนมาคอยดูแลปกป้องเหมือนอย่างที่คุณได้รับอยู่"
ชูชานไม่เข้าใจในสิ่งที่เขาพูดจึงถามอีก
"คุณหมายความว่าอย่างไร?"
เขาตอบว่า
"คุณรู้ไหมว่าทุกเช้าๆ ตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา
มีสภาพประหลาดที่ดูหนึ่งในเครื่องแบบทหารที่แต่งตัวมณฑลน้อยแล้วคุณมองดูแล้วจากรถ
ของมันแล้วคุณได้ขามกนุญอย่าปอดคล้ายและยังคงคอยกระซิบคุณเดินเข้าไปในอาคารสำนักงานเงินร้อย
จากนั้นก็ถึงจุดและเข้ามาในที่หนึ่งก่อนจะเดินเข้าไป นี่ละ ผมจึงเห็นว่าคุณเป็นสภาพสตรีที่โชคดีเหลือเกิน"
นี่คาดเดาว่าผมปัดลอคอยู่ให้รู้และมาบอกกับชูชาน
แม้ขณะนั้นเธอไม่อาจมองเห็นเขาได้โดยสายตาดูเองก็จริง แต่เธอสามารถสัมผัสได้ตลอดเวลาถึงการมีอยู่ของมารภัก
เธอยังโชคดี โชคดีมากๆ เพราะเขาได้มอบของขวัญที่มีคุณค่ามากกว่าการมองเห็น
ของขวัญที่เธอไม่จำเป็นต้องได้เห็นถึงจะดี
เป็นของขวัญแห่งความรักที่สามารถนำซึ่งแสงสว่างไปสู่ทุกหนแห่งในความมืดมิด